

Pregó Festa Major. Núria Silvestre Gusi. Manlleu, 12 d'agost de 2018

Il·lustríssim Sr. Àlex Garrido, Alcalde de Manlleu, Il·lustríssim Sr. Manel Romans, president en funcions del Consell Comarcal d'Osona i també en representació de l'Ajuntament de Torelló, Il·lustríssim Sr. Sergi Vilamala, alcalde de Masies Voltregà, Il·lustre Sr. Pep Mas, Delegat territorial en funcions del Govern de la Generalitat a la Catalunya Central, Il·lustre Sra. Dolors Collell, Directora dels Serveis Territorials d'Educació de la Catalunya Central de la Generalitat de Catalunya, Il·lustre Sra. Marta Moreta, diputada al Parlament de Catalunya i regidora de l'Ajuntament de Manlleu, Il·ltre. Sr. Sergi Cirera, en representació de l'Ajuntament de St. Hipòlit de Voltregà, regidores i regidors de l'Ajuntament de Manlleu, exalcaldes, família, amics, lectors, gent de Manlleu, benvolguts i benvolgudes totes.

És un honor que el consistori d'aquest Ajuntament hagi pensat en mi per fer aquest Pregó. Us he de confessar que mai m'hagués pensat que aquesta petició m'arribaria ni en aquests moments de la meva vida, ni més endavant. I això m'ha fet reflexionar molt en els motius d'aquesta tria, i quan dic molt, em refereixo a algunes nits sense dormir...En el meu currículum professional no hi trobareu grans descobriments científics, ni càrrecs de transcendència nacional, ni gaire bibliografia editada. La meva feina sempre ha estat a peu de carrer, bé, darrere el taulell, i no ha estat una feina solitària: he format part de diversos equips de treball que m'han enriquit professionalment i com a persona. La visibilitat que m'han donat aquests gairebé tretze anys de ser al capdavant de la Biblioteca Municipal de Manlleu i l'embranchida d'aquest nou i gran equipament que tenim són motius que fan que avui sigui aquí amb tots vosaltres, però vull remarcar que a la Biblioteca hi treballa un equip competent de persones que fan que aquest servei sempre hagi estat ben valorat. No és casualitat que en els últims anys quatre de les persones que hem treballat a la Biblioteca haguem estat pregoners en alguna festa o commemoració: la Ramona Claparols, a la Festa Major de Manlleu, la Montserrat Fontserè, a la Festa Major de Masies de Roda, en Joan Arimany, a la Festa dels Tonis de Manlleu, i avui jo, que entomo l'encàrrec essent conscient del privilegi que m'ha estat atorgat.

La meva relació amb Manlleu no comença pas fa tretze anys sinó trenta-un, l'any 87, quan vaig aprovar les oposicions de tècnic auxiliar de biblioteca de la Diputació de Barcelona i vaig haver de triar la plaça on havia d'anar a treballar. En aquells

moments feia molt poc que havia acabat la carrera de Biblioteconomia i Documentació i estava fent una substitució a la Biblioteca Sta. Creu de Barcelona. Hi treballava amb la manlleuena Ester Omella, amb qui he tingut sempre més un gran vincle. Quan vaig haver de triar plaça em van donar dues opcions: Manlleu i Vilanova del Camí. Jo sóc filla de Sant Vicenç de Castellet, més endavant us en parlaré, i la veritat és que tots dos destins eren completament desconeguts per a mi. L'Ester, amb gran passió, em va ajudar a decidir: com no podia ser d'una altra manera em va recomanar que triés Manlleu, que la seva mare, Ramona, m'acolliria molt bé. I realment va ser així. Poc m'hagués imaginat jo en aquell moment que Manlleu passaria a ser una de les parts més importants de la meua vida, el meu destí vital.

Amb 22 anys, un fred que pelava i més de tres hores de tren (en aquells moments encara no hi havia l'Eix Transversal), vaig venir a Manlleu a fer una primera presentació a la Biblioteca. Em van acompanyar els meus pares, que també volien saber on havia d'anar a parar la seva filla petita. Ara us puc explicar la meua primera impressió: això era on Jesucrist havia perdut l'espardenya!! Em va agradar molt el paisatge, el poble, però era molt lluny. Havia d'agafar un tren de Sant Vicenç fins a Barcelona, i esperar el de Barcelona a Manlleu, i fer tot el camí que tots coneixem des de l'estació. La veritat és que vaig pensar que hi estaria poc aquí: a la mateixa setmana vaig escriure als meus caps de la Xarxa de Biblioteques demanant un destí més proper a Manresa, una carta que el que va ser el meu cap durant molts anys, Jordi Permaner, encara ara em recorda... La Ramona em va ensenyar la Biblioteca Bisbe Morgades, que tot just feia un parell d'anys que era a l'edifici conegut per "Can Noguera". La primera impressió va ser que la Biblioteca estava força bé i que la Ramona tenia molta personalitat: no em vaig equivocar gaire. Era completament inviable anar i venir de casa meua i per això vaig demanar a la Ramona que em digués llocs on poder quedar-me durant la setmana i em va parlar de la Fonda de Can Xaran perquè sabia que hi havia professors de l'Institut. Així doncs, el meu segon lloc a visitar va ser Can Xaran. Vàrem anar a la Fonda i ens va rebre l'enyorada Teresa Molera, carinyosa i amable sempre: em va ensenyar la Fonda que encara s'havia de reformar i em va explicar que aviat començarien les obres de remodelació que ens havien de portar a viure durant un temps provisional a un pis que van habilitar per als hostes. Vaig pensar que la Fonda era molt, molt vella, però que si hi havia professors que s'hi estaven segurament era perquè s'hi trobaven bé.

El tercer pas a fer a un Manlleu acabat de descobrir va ser trucar la Marta Pujol, companya de carrera i amiga durant tots aquests anys. Ella també em va donar ànims en aquesta nova etapa i em va dir que no patís, que ja em portaria a conèixer llocs de Manlleu, i així va ser.

I ja em tens cap a Manlleu! El primer dia de feina, a la taula, m'hi vaig trobar un poema de benvinguda dedicat a mi. Us el llegeixo:

“Esclat voluminós avui exhala
aquest redós contagiats d'esplet
en un esdevenir curull de gala
per a la Núria gentil de Castellet.”

Ja us podeu imaginar la meva sorpresa, això sí que era començar amb bon peu! Jo en aquells moments no sabia qui era Francesc d'Assís Pujol, el pare de la Marta, i autor del poema, com segurament heu endevinat. Una personalitat ben destacada a Manlleu que em va explicar mil anècdotes que van fer que comencés a conèixer el poble on havia anat a parar.

El meu dia a dia passava, és clar, per la Biblioteca, en una època en què tot es feia a mà o a màquina d'escriure, en què compilàvem diàriament dossiers de premsa per poder oferir informació actualitzada de tots els temes que la munió d'escolars ens demanaven (encara ni ens imaginàvem que algun dia existiria Internet) i on jo vaig aprendre l'ofici de la mà de la Ramona. Sempre que parlo d'ella ho faig en termes de segona mare, de mare professional: ella em va ensenyar que el més important són els usuaris, la rellevància de la documentació local i que la nostra feina consisteix a gestionar cultura, però sobretot a difondre cultura i coneixement (a la biblioteca hi han de passar coses sempre). De fet, em va ensenyar una forma de treballar que perseguia un objectiu clar: acostar la cultura a la gent, més que no pas la perfecció tècnica de fer, per exemple, unes fitxes impol·lutes. Espero haver entès i practicat el teu mestratge, Ramona.

No voldria deixar de parlar de la persona que em va inspirar a estudiar la carrera de Biblioteconomia i Documentació, la bibliotecària de Sant Vicenç de Castellet, M. Carme Grauvillardell. Tota una personalitat, com la Ramona, que d'una manera o altra va influenciar fins a vuit persones del meu poble a fer aquests estudis. Crec que d'ella vaig aprendre a treballar amb els recursos que tens a prop, i a fer servir una

certa dosi de persuasió per aconseguir col·laboracions importants per al nostre dia a dia. És ben cert que les bibliotecàries de poble acabem “enredant” sempre una mica a tothom: mirant-ho en perspectiva diria que nosaltres ja practicàvem això que els especialistes culturals d’ara anomenen gestió del coneixement i la cocreació de projectes abans que s’inventessin aquests termes...

Aquesta primera etapa a Manlleu va durar un any escàs: el meu objectiu professional era aconseguir una plaça de bibliotecària i a les properes oposicions vaig obtenir-la. Després d’aquí vaig anar a treballar a la Biblioteca Sant Pau de Barcelona i més endavant com a bibliotecària itinerant d’Osona i a la Biblioteca Joan Triadú de Vic. I com és que jo, que feia cartes demanant places prop de Manresa, busqués la manera de tornar a Osona? Els onze mesos d’estada a Manlleu em van canviar la vida: les sortides amb la Marta, l’anar a fer la tassa al Parra o al Russi van fer que trobés un esquer molt llaminer per voler retornar a la comarca quan vaig conèixer el que després seria el meu marit. I com si es tractés d’un GPS, vaig recalcular o reformular tota la meva trajectòria vital.

M’agradaria explicar-vos les coses que em van sorprendre més de Manlleu. Potser us semblaran fets intrascendents perquè vosaltres ja hi esteu acostumats, però en aquell moment jo ho vivia tot com a novetat. La primera, que tothom parlava en català. El meu poble, Sant Vicenç de Castellet, és al Bages, una comarca regada pel Llobregat i el Cardener que va atraure una gran quantitat d’immigració andalusa per anar a treballar a les fàbriques tèxtils. A la meua classe, tot nenes perquè anava a l’escola de les Dominiques, la meitat de les companyes parlaven sempre en castellà i per tant per a mi era habitual que molta gent s’expressés sempre així. Tot i que aquí també hi va haver una arribada important de gent andalusa la integració segurament va esdevenir més natural per diversos motius.

La segona cosa que em va sorprendre, els cognoms de Manlleu: Molist, Caballeria, Surinyac, Verdaguer, Collell, Serradesanferm... Alguns era la primera vegada que els sentia. Jo estava acostumada als Serra (a seques), Vila, Grau, Dalmau, Morros, i altra vegada em va semblar que havia arribat a la Catalunya catalana.

La tercera diferència, algunes paraules i la fonètica. El dia que vaig sentir la paraula “eixavuiro” ho vaig haver de fer repetir tres o quatre vegades. Em va semblar que em parlaven amb idioma extraterrestre. I fer servir tot sovint l’expressió “no és gota bo” o “no cardis!”, o dir “paia” en lloc de “palla” ho trobava d’allò més rústic. Saber

que una “torreta” aquí és una “torratxa” també em va venir de nou: i la veritat és que he acabat dient-ho a la manlleuencs perquè si no la gent em mira amb cara d’estranyesa. Aquí també es fan les “es” de forma diferent que al Bages, algunes més tancades i altres més obertes: jo encara dic “primavera” i “més”, o riu Ter o “estrella” (tot i que l’accent ja se’m barreja). Tothom anomena els homes dient “en Pere”, “en Jordi”, mentre que al meu poble sempre hem dit “el Pere”, “el Jordi”. I no podia faltar l’omnipresent participi “set”: al Bages normalment fem servir “sigut”, i potser per “orgull bagenc” m’he resistit a adoptar el “set”, per no perdre els meus orígens.

Més diferències i alhora similituds. Sant Vicenç de Castellet té uns 9.300 habitants, diria que quan vaig arribar a Manlleu en tenia uns 7.500, ha crescut molt. La formació del meu poble és relativament moderna, de mitjans del S. XIX, tot i que Castellet ja s’esmenta en una butlla papal de Silvestre II l’any 1001 i que alguns nuclis com Vallhonestà i alguns masos apareixen al fogatge de 1368-1370. El poble va créixer molt ràpidament per l’arribada de treballadors que van construir la línia de ferrocarril del Nord, l’actual RENFE, i per la implantació de fàbriques tèxtils importants com Balet-Vendrell, Cots, Castells, Mercader, Armengol i cal Soler, que aprofitaven l’energia del riu. Com Manlleu, St. Vicenç també té rescloses i un canal industrial que conduïen l’aigua a les fàbriques per moure les turbines. Però així com a Manlleu els fabricants van establir-se a la població a cases benestants com les del carrer St. Domènec, a Sant Vicenç aquesta presència no es va traduir en una arquitectura interessant, llevat d’un parell de cases. L’aparença dels carrers de St. Vicenç passa per una arquitectura popular, ben ordenada, però senzilla, esquinçada per dues línies de tren, la que us he esmentat de la RENFE i els ferrocarrils catalans, de principis del s.XX. Per aquest motiu, quan vaig arribar a Manlleu vaig trobar impressionant la plaça de Fra Bernadí, em van agradar molt tot el Baix Vila, els carrers i carrerons del nucli antic de Dalt Vila i especialment tot el passeig del Ter. Se’m fa estrany sentir gent que diu que no li agrada Manlleu: no pot ser! Manlleu té moltes mirades, molts interessos, tant dins del nucli urbà com als voltants. Us convido a veure Manlleu com si fos la primera vegada, com ho hem fet la gent que hem vingut de fora, i que ha fet que ens l’estimem sense condicionants.

Els contactes humans entre Sant Vicenç i Manlleu han millorat amb l’obertura de l’Eix Transversal: no haver de passar pel coll de la Pollosa ha fet més ràpida la comunicació, i així com abans molts viatjants i muntadors havien de fer estada a un

dels dos pobles, ara amb poc més de $\frac{3}{4}$ d'hora vas d'un punt a l'altre. Quan vaig arribar a Manlleu només sabia de dues famílies de St. Vicenç que vivien aquí: una s'hi va ben establir, la família de l'Amadeu Espinal (molts vàreu tractar el seu fill Llorenç), l'altra, la família de la Montse Bellmunt, que hi va ser puntualment perquè el seu marit era director d'una sucursal de banc. El meus pares havien treballat al despatx de la fàbrica de Cal Balet i em parlaven de molts muntadors de màquines de Can Serra que anaven a reparar o instal·lar telers a Sant Vicenç. La fama de la maquinària de Manlleu era molt gran al Bages: diria que allà situàvem al mapa Manlleu per aquest motiu. L'altre punt de contacte entre les dues poblacions va ser l'església: Manlleu i St. Vicenç compartim bisbat i per aquest motiu hem compartit també sacerdots ben coneguts com Josep Rovira Tenas, Salvador Bardulet, Josep M. Gasol, Francesc Arumí, així com personatges de difícil definició com el més que controvertit exvicari de Gràcia i exrector de St. Vicenç que prefereixo ni anomenar.

Per tal que acabeu de conèixer una mica més el meu poble i alhora que m'acabeu de conèixer una mica més a mi, no puc deixar de parlar del Ball de Gitanes de Sant Vicenç. Per a qui no hagi vist mai aquest ball, us he de dir que es tracta d'una dansa tradicional format per diverses peces: galop, entremesos, xotis, catxutxes, contradances, jota i vals-jota, aquesta última originària de Sant Vicenç. Té un origen carnavalesc i és de caràcter molt alegre. S'adapta a cada poble on es balla. El trobem sobretot a pobles del Vallès. A St. Vicenç es va ballar per primera vegada l'any 1907 i va arribar gràcies a uns picapedrers de Caldes de Montbui que el van ensenyar a les noies del poble. Aquest ball s'ha anat ballant en diverses èpoques i a partir del 1992 l'Esbart Dansaire Santvicentí decidí popularitzar la dansa al carrer i demanà a tota la gent que ho volgués que formés colles i que s'afegís a la ballada del diumenge de la segona Pasqua. Aquest mes de maig passat uns 300 balladors i balladores van omplir novament la Plaça de l'Ajuntament de música, ball, mantons, castanyoles i cascavells. Jo de joveneta havia ballat a l'Esbart Dansaire: creieu que em puc perdre un esdeveniment així? A veure si m'hi veieu!

VÍDEO GITANES 2018

Què us ha semblat? Tota la gent de Sant Vicenç sentim d'una forma molt especial aquesta diada. Només de sentir la música ja se'ns hi en van els peus... l'any que ve us hi vull veure a tots vosaltres!

Per tot el que us he explicat ara mateix se'm fa molt difícil dir si sóc més santvicentina o més manlleuena. De fet, jo sóc una nouvinguda més a aquesta ciutat i aquest dubte identitari em fa entendre millor el que deuen pensar moltes de les persones que han arribat a Manlleu d'altres procedències. Més que integrar-me, diria que m'he trasplantat: ja sabeu que les plantes trasplantades passen per un procés d'adaptació, les arrels han de tornar a créixer. Un procés migratori requereix esforç per totes dues bandes, la planta i la terra, la persona nouvinguda i la societat que l'acull. No es pot demanar a qui arriba que deixi de ser el que és, però és evident que cal adaptar-se. Manlleu fa molts anys que treballa per aconseguir una societat diversa, tolerant i s'han aconseguit molts bons reptes, però queda molta feina per fer. El xoc cultural i social de la gent procedent d'altres països és molt més gran que el que vaig sentir jo quan vaig arribar a Manlleu, i us he de dir que a mi també em va costar un cert temps adaptar-me: vaig trobar a faltar els amics, la vida social a entitats del meu poble, la família, saludar la gent pel carrer. El Pla educatiu de ciutat, el PEC, des de fa uns tres anys emprèn projectes de reforçament dels vincles entre les persones i impulsa els aprenentatges amb suport afectiu, afectiu amb "a" i amb "e". L'educació trenca els estigmes i és cosa de tots: com diu el lema del PEC, a Manlleu tothom educa. Les persones que col·laborem al PEC ho fem de forma voluntària seguint l'objectiu de fer una societat millor, més cívica, més formada. Us convido a abonar la terra, a participar a qualsevol de les accions ciutadanes que impliquin conèixer millor el veïns del nostre costat: veurem com les arrels creixeran més ràpidament i es barrejaran amb la terra que l'acull. Segurament sempre seré les dues coses, santvicentina i manlleuena: tant se val. El més important és tenir una identitat pròpia i sentir orgull del lloc on vius i del que ets, i us asseguro que sento i practico l'orgull de manlleuena.

Observar la vida de la gent des d'una biblioteca és un privilegi. La nostra feina té una alta dosi de servei a les persones i per això és tan reconfortant. Segons l'historiador grec Diodor de Sicília, a l'entrada de la biblioteca sagrada del Ramesseum de Tebes (Egipte) hi havia una inscripció que deia: "lloc de remeis per a l'ànima" (gràcies per la cita, Dolors Clota!). Quina forma més meravellosa de definir una biblioteca. Realment penso que una biblioteca és justament això: un lloc on les persones volem fer créixer el nostre esperit, el nostre pensament, el nostre bagatge, el nostre criteri. Més d'una vegada, i de dues, la lectura ha servit per apaivagar els dolors de l'ànima, buscant respostes a preguntes que sovint no en tenen: en el transcurs de la recerca trobem petits consells, distracció, projeccions a vides d'altres persones, gaudi en la

composició i la tria de les paraules, i tot plegat fa que per una estona els problemes es redimensionin i que sembli possible superar-los. Les bibliotecàries i bibliotecaris hem de saber escoltar molt bé el que ens demana la gent: a vegades una persona et demana llibres distrets i realment volen trobar un llibre que no tingui res a veure amb el seu dia a dia, per trobar un espai d'aïllament interior rere la porta de la seva habitació. Les bibliotecàries hem de conèixer bé el nostre fons per aconsellar els llibres segons el nivell de lectura de cadascú: hem de saber posar-nos a la pell de cada lector, sigui un aprenent d'una llengua nova o un acadèmic que busca contrastar opinions d'altres estudiosos. I el que és molt important, ens hem d'apassionar per la lectura: d'altra manera és molt difícil aconsellar bé un bon llibre. I ara ve la pregunta que ens fan sempre: i t'has de llegir tots els llibres de la biblioteca? Ja m'agradaria! No, és clar que no, però has de tenir un coneixement aproximat de diverses matèries i sobretot has de tenir curiositat. Un company meu de carrera i professor a la Facultat d'Informació i Documentació, Lluís Agustí, diu en una entrevista recent que tenim la sort de fer una feina per la qual ens paguen per aprendre coses: i és ben bé així. Aprens i gaudeixes compartint-ho.

La Biblioteca no seria viva sense els fidels lectors i els nous usuaris que s'hi apropen cada dia: dones que venen a buscar novel·les per viure altres vides, jubilats que venen a llegir el diari cada dia, joves que estan refermant la seva pròpia identitat, savis locals, com l'Àlex Roca o en Bernat Prat, que ens ajuden a estar al dia de tota la història de Manlleu, infants que obren els ulls a tot un món ple d'imaginació i color, homes que volen veure tots els capítols de les sèries de la televisió en DVD, gent que busca poemes per un casament, una recepta de cuina per quedar bé, llibres per preparar exàmens d'anglès, rutes per fer un viatge inoblidable, un dibuix per brodar a unes tovalles, o les instruccions per fer un niu d'ocells... Gràcies per fer-nos estar sempre al dia per poder ajudar-vos a trobar allò que busqueu.

Però, ben mirat, per a què serveix la literatura i la cultura? Us esmento algunes afirmacions que subscric del tot. Paula Jarrin, llibretera de la Llibreria infantil Al·lots, diu que la literatura és la gran mentida que explica les veritats, i que tot i que no serveix per a res és imprescindible. El gran escriptor T.S. Eliot digué que la cultura és tot allò que fa que la vida valgui la pena de viure. És la salsa de la vida. De fet la cultura és allò que ens diferencia de la resta d'éssers vius.

I arribats a aquest punt em pregunto, per què en els últims anys notem que la societat té un menyspreu cap a la cultura? Per què les professions relacionades amb

la cultura semblen de segona fila? Fa cosa de tres anys, un estudiant brillant de Manlleu, en Gerard, va treure la segona millor nota de selectivitat de tota la comarca d'Osona. Quan li van preguntar quina carrera volia estudiar i va dir història, algunes persones van mostrar perplexitat: si tenia aquest currículum tan brillant per què no estudiava medicina o enginyeria? És que no necessitem bons historiadors per donar fe del que fan les societats, per deixar per escrit el retrocés de llibertats i diàleg que viu ara mateix el nostre país? Per sort tenim joves a Manlleu amb criteri, que saben el que volen i que lluiten per aconseguir-ho i no fan cas d'aquestes modes. Tot i així, ara mateix els professionals de la cultura sembla que estiguem jugant a una lliga diferent, fins al punt que nosaltres mateixos omplim els nostres informes tècnics i els nostres objectius de treball de paraules manllevades dels científics: laboratoris de lectura, enginyeria cultural, experiments culturals... La cultura, la filosofia, no necessita aquest embolcall, elles soles tenen llenguatge i bagatge suficient per reivindicar-se. O és que tot allò que fa referència al pensament i a l'emoció no té prou categoria? al contrari, som humans justament per aquest motiu.

I quin paper té la lectura en tot això? És el nodriment bàsic del coneixement. L'oralitat és molt important, però la nostra capacitat de retentiva és limitada i per això necessitem els llibres per guardar en petits receptacles el pensament, la descripció de les emocions, la literatura. Tal i com m'apuntava fa pocs dies el professor manlleuenc Quim Pla, no hi ha cap invent tècnic que millori les prestacions d'un llibre: ho té tot, no cal endollar-lo, el pots rellegir infinites vegades, te'l pots endur on vulguis... Umberto Eco deia que és un objecte perfecte, i segurament és així. La lectura és un acte individual que necessita concentració, un cert esforç i que no és immediat, cal temps per a exercir-lo bé. Avui en dia, en una societat on prima la rapidesa, l'anar per feina, sovint deixem a un costat aquestes formes d'aprenentatge més lentes. Ara penso que em dec haver fet bibliotecària per això, perquè sóc lenta de mena! Les biblioteques hem de contribuir a facilitar la lectura a qui ho vulgui. Emili Teixidor deia que les biblioteques han d'educar l'usuari, jo no sé si ho veig ben bé igual: més aviat crec que les biblioteques han de posar a disposició de la gent les eines necessàries per tenir una cultura àmplia i així contribuir a l'educació del criteri. És ben cert que les biblioteques eduquen: els clubs de lectura, les activitats de foment de lectura com les que fem a Manlleu amb el Serpent de llibres amb els alumnes de secundària, les hores del conte, els tallers i cursos, les rutes literàries amb autors i autores manlleuencs, conferències i presentacions de

llibres, fins i tot allò que pengem a les xarxes socials i la tria dels llibres que exposem com a novetats als prestatges són una forma d'educar. Però bàsicament les biblioteques són facilitadores de coneixement, un coneixement ben triat, ben ordenat, actualitzat, i aquí rau la importància de mantenir la gratuïtat d'accés a aquests equipaments culturals. Ara que parlava dels clubs de lectura, i aprofitant que avui entre el públic hi ha persones incondicionals que han assistit a gairebé totes les més de 110 lectures del nostre club de lectura els volia donar les gràcies per fer-me sentir sempre a gust i ben valorada. Farem tantes lectures com vulgueu! I gràcies Anna Piella per ser còmplice d'aquest club de lectura amb la teva saviesa, vocació docent i sentit comú. A la Biblioteca fem també un altre club de lectura ben especial amb els avis i àvies de l'Hospital de Dia de l'Hospital Sant Jaume i la Residència Aura, un club de lectura fàcil adaptat a totes les capacitats : agraeixo l'empenta incondicional de la M. Àngels Anglada, el suport ple d'energia, calidesa i d'idees extraordinàries de la Isabel Serra i la professionalitat de la Maria Baena, és un treball en equip que no té preu, i que té per recompensa la sensació de benestar que mostren els avis que hi participen, sobretot quan sento, “mira, ja torna a ser a aquí la noia dels llibres”.

Algunes de les activitats de foment de la lectura, les fem amb la col·laboració indispensable de voluntaris i voluntàries que cedeixen part del seu temps per a contribuir en la millora cultural de la gent. Projectes com el de Foment de la lectura que fem conjuntament amb l'Oficina de Català, on es fan parelles de lectura en veu alta, no serien possibles, o el Lecxit, que ajuda a millorar el gust per la lectura d'alumnes de 4rt de primària: gràcies a tots els voluntaris que hi heu participat, a la gent de Temps x Temps, a la Teresa Sanglas, sou un grup fantàstic, compromès amb la ciutadania i ple d'entusiasme.

Ja veieu que allò que us deia al principi que he anat “enredant” gent per fer activitats és ben cert! I suposo que jo també m'he deixat “enredar” quan ha sorgit l'oportunitat de fer alguna activitat interessant, d'aquelles que quan les estàs preparant ja t'emocionen. Penso sobretot en els actes amb els nostres autors locals, escriptors, historiadors, artistes, especialistes, mestres... A Manlleu i a la comarca tenim un planter que no l'acabem mai, i és de primeríssima qualitat. Sempre m'he preguntat com és que aquí tenim tants escriptors per metre quadrat! Deu ser l'aigua del Ter i la boira... Gràcies a tots vosaltres, no puc dir noms perquè heu estat molts, i espero que en siguin molts més.

Manlleu té una gran vitalitat cultural, prova d'aquesta afirmació són les entitats que agrupen la gent que té ganes de gaudir de les seves aficions: el teatre, la música, la dansa, la pintura, la fotografia, etc. Estic convençuda que les persones que participen a una entitat són una mica més felices, més empàtiques amb la societat. Jo canto a la Coral Serpencanta i ens ho passem molt bé: aprofito per convidar-vos que us hi apunteu. Diuen que qui canta els mals espanta, i és ben cert, si més no per una estona!

Algunes d'aquestes entitats i grups també han participat a la Biblioteca ajudant-nos a fer celebracions, i actes de tota mena i han fet créixer la xarxa que teixim entre tots. Moltes gràcies a tots! I no vull oblidar la complicitat amb altres equipaments culturals de Manlleu i els centres educatius: tots remem en la mateixa direcció. Gràcies també a la gent que treballa als altres serveis del nostre equipament, l'Oficina de Català i la Feinateca de l'OPE, tots junts farem més feina per Manlleu.

Els que més han patit i compartit les mil i una activitats de la Biblioteca han estat els meus companys de feina que en aquests moments són la Montserrat, la Magda, en Joan, la Júlia i la Isabel, així com en Lluís i la Mary, i altres professionals que hi han passat en diversos moments, amb esment molt especial de la Montserrat Fontserè, que m'ha ensenyat a tenir mà esquerra i sentit comú. Gràcies companys per ballar aquest "vals-jota" amb mi. I com és natural, gràcies a les meves filles Neus i Irene, que ja són manlleuenques de soca-rel, per la paciència i comprensió.

La Festa Major és un dels moments més importants de celebració ciutadana. Tots necessitem moments d'esbarjo, de gaudi, de viure la cultura i l'esport col·lectivament. A Manlleu, com cada any, comencen el joves, amb la Fes-te Jove, que justament acaba avui, amb un repertori d'activitats que ens han fet passar estones divertides a tots els joves d'esperit. El correfoc d'ahir va donar pas als actes oficials, plens de cultura popular, música, pintura, teatre i poesia, espectacles infantils, esports, ballaruga, i tot amb grans aportacions de talent manlleuenc. Gaudiu la festa, participeu de la vida plena de cultura de Manlleu!

No voldria acabar aquest pregó sense llegir-vos un poema que m'inspira i m'esperona i que és una consigna a seguir en la lluita, en la lluita de tot allò que imaginem. És un poema de l'estimada Pilar Cabot:

NO DESCAVALQUIS MAI DEL SOMNI

Si us plau, no descavalquis mai del somni!

Porta el teu somni sempre amb tu,
que cap mal aire ni ningú
te'n descavalqui en mala anyada.

Tu i el teu somni frec a frec;
un sol impuls, un sol batec;
indissoluble, l'abraçada.

Dona-li al somni ales i esperit!
Cuida'l, que tingui un punt ardit
la llum que et posa a la mirada.

Moltes gràcies i BONA FESTA MAJOR!